

MIKKELIN HIIPPAKUNNAN PIISPA

Saarna kirkolliskokouksen avajaismessussa 8.11.2021 Maarian kirkossa Turussa

Kun he saapuivat Kapernaumiin, tuli Pietarin luo temppeliveron kantajia, jotka sanoivat: ”Kai teidän opettajanne maksaa temppeliveroa?” ”Maksaa kyllä”, hän vastasi. Kun hän meni sisälle taloon, Jeesus ehätti kysymään: ”Mitä mieltä olet, Simon? Keiltä tämän maailman kuninkaat perivät tullia ja veroa, omilta lapsiltaan vai vierailta?” ”Vierailta”, vastasi Pietari. Silloin Jeesus sanoi hänelle: ”Lapset ovat siis vapaat. Mutta miksi suotta suututtaisimme heidät? Mene järvelle ja heitä onki veteen. Ota ensimmäinen kala, jonka vedät ylös, ja avaa sen suu. Siellä on hopearaha. Ota se ja maksa heille sekä minun että itsesi puolesta.” (Matt. 17:24–27).

Parin päivän kuluttua keskiviikkona (10.11.) vietetään vuotuista ”kansallista kateuspäivää, kadehtimisen ja kyttäämisen pyhäpäivää”. Verotietojen julkistaminen täyttää median uutisilla ja analyysillä, mutta myös päivittelyillä ja kohujutuilla. Tulot ja verot ovat sekä lehtien otsikoissa ja palstoilla että kahvipöytien puheissa ja juoruissa.

Verot ovat aina kiinnostaneet ja kiihottaneet ihmisiä. Niin oli myös Jeesuksen aikana. Evankelista Matteus oli ammatiltaan veronkantaja (publikaani). Kenties ammattinsa vuoksi hän oli kiinnostunut temppeliverosta, sillä ainoastaan Matteuksen evankeliumissa on kerrottu siitä. Kaikkien aikuisten israelilaisten miesten oli maksettava vuodessa puoli sekeliä temppeliveroa (2. Moos. 30:13). Tämä erityinen vero vastasi työmiehen kahden päivän palkkaa. Nykyisen suomalaisten mediaanipalkan mukaan kyse oli noin 300 eurosta, siis suunnilleen keskimääräisen kirkollisveron verran.

Evankeliumikatkelman keskukseen nousee kysymys, kenen pitää maksaa veroa. Matteus kirjoittaa myöhemminkin evankeliumissa veron kantamisesta (Matt. 22:15–22). Fariseusten oppilaat ja kuningas Herodeksen kannattajat yrittivät saada Jeesuksen ansaan ja kysyivät: Onko oikein maksaa keisarille veroa vai ei?

Siis kenelle veroa pitäisi maksaa ja onko veron maksaminen ylipäätään oikein? Äkkiseltään kysymykset tuntuvat perin maallisilta asioilta. Helposti mieleen nousee ajatus siitä, miksi Raamatussa ylipäätään kirjoitetaan tällaisesta.

Tämä kysymys vie meidät kuitenkin kristittyinä olemisen perusteiden äärelle. Miten elän kristittyinä tämän ajan yhteiskunnassa?

Meitä edeltäneet kristityt ovat sanoittaneet vastauksen ajatukseen ”käsi aurassa, sydän taivaassa”. Edustajatoverimme Pekka Simojoki on kiteyttänyt saman laulusaan: ”Jalat pidän mullassa maailman, katseellani taivasta tavoitan”.

Jokainen ihminen elää oman aikansa yhteiskunnassa. Kristitty elää maailmassa sen lainalaisuuksien mukaisesti. Kristityn kutsumus on rakentaa yhteiskuntaa ja elää sen vastuullisena kansalaisena. Jeesus itse asiassa vastaa Matteuksen evankeliumin myöhemmässä kohdassa kuullun evankeliumikatkelman nostamiin kysymyksiin, kenen pitäisi maksaa veroa ja onko veron maksaminen oikein: ”Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on.”

Kristittyinä saamme ja meidän tulee toimia tämän maailman parhaaksi. Tämä tapahtuu niissä kutsumuksissa, jotka Jumala on meille antanut. Meidän yhteiskunnassamme se tarkoittaa yhteisten asioiden hoitamista ja esivallan hyväksi toimimista, siis ”antamista keisarille, mikä keisarin on”. Verojenkin kautta huolehdimme toinen toisestamme ja hoidamme yhteisiä tehtäviä.

Usko synnyttää halun palvella lähimmäistä ja olla kuuliainen esivallalle. Paavali opettaa Rooman seurakuntaa, että ”jokaisen on suostuttava esivaltansa alaisuuteen, eikä vain rangaistuksen pelosta vaan myös omantunnon vaatimuksesta” (Room. 13:5). Tosin kristityn kuuliaisuus ei ole sokeaa: ”Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä” (Apt. 5:29).

Tämä aika ja tämä maailma eivät ole ainoa todellisuus. On myös Jumalan aika ja Jumalan valtakunta. Nämä kaksi todellisuutta ovat kietoutuneet toisiinsa.

Yhteiskunnassa tarvitaan tämän ajan vaikeuksien ja tulevaisuuden kysymysten ratkaisemiseen viisautta ja tahtoa sekä kaikkea tietoa ja taitoa, jota meillä on. Samaa tarvitsemme myös kirkossa. Kirkolliskokoustyöskentelyssä tarvitsemme viisautta ja tietoa, erilaista osaamista ja erilaisia näkemyksiä etsiessämme synodissa yhteistä tietä (syn hodos = yhteinen tie) tulevaisuuteen. Tämä ei kuitenkaan vielä riitä.

Tärkeintä on antaa ”Jumalalle se, mikä on Jumalan”. Se merkitsee kuuliaisuutta Jumalalle ja hänen tahdolleen. Tarvitsemme Jumalan sanan osoittamia suuntaviittoja. Tarvitsemme uskon synnyttämää hengellistä viisautta ja Jumalan johdatusta. Tarvitsemme rukousta ja Pyhän Hengen läsnäoloa. Sen vuoksi kirkolliskokous alkaa aina jumalanpalveluksella.

Hyvät kirkolliskokousedustajat. Tarinassa kerrotaan pikkukaupungin pesulasta, jonne seurakunnan molemmat papit toivat pukujaan pestäviksi. Vuosien aikana pesulan omistaja huomasi eron pappien housujen kulumisessa. Toisen housut kuluivat takamuksesta. Se merkitsi paljon kokouksia, hallintoa, johtokuntia, neuvostoja ja valtuustoja. Ei ihme, että loputtomasta istumisesta housut kuluivat. Toisen papin housut kuluivat polvista. Se tarkoitti päivittäistä rukousta, ihmisten ja asioiden jatkuvaa kantamista Jumalan eteen, viipymistä Jumalan edessä ja Pyhän Hengen avuksi huumamista.

Kummat meiltä kuluvat kirkolliskokouksessa, housun polvet vai takamus? Edessämme on tiivis kokousviikko. Se tulee sisältämään paljon täysistuntoja ja valiokuntatyötä. Toivottavasti se sisältää myös paljon rukousta ja Jumalan johdatuksen pyytämistä päätöksenteollemme. Luonnollisesti hallinto ja rukous eivät ole vastakohtia. Mutta yksityinen ja yhteinen rukous luo sen ilmiöpiirin, jossa päätöksenteko voi toimia Jumalan tahdon mukaan. Jeesus opettaa: ”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin.” (Matt. 6:33).

Olen ollut kirkolliskokouksen jäsen yli kaksi vuosikymmentä. Minua on vuosi vuodelta yhä vahvemmin puhutellut Maarian kirkon suuri krusifiksi. Nelimetrisessä puuristissä riippuu kuollut Kristus orjantappurakuunu päässään. Teoksen arvellaan olevan 1300-luvun lopulta tai 1400-luvun taitteesta.

Aloitamme kirkolliskokouksen ristiinnaulitun Vapahtajamme katseen alla. Siinä tekee mieli painaa pää ja pyytää nöyrästi: Herra, armahda meitä. Kristus, johdata meitä. Herra, siunaa kirkkoasi.

Seppo Häkkinen